

ABRAHAM HANS

LEMMINK, DE WINNAAR

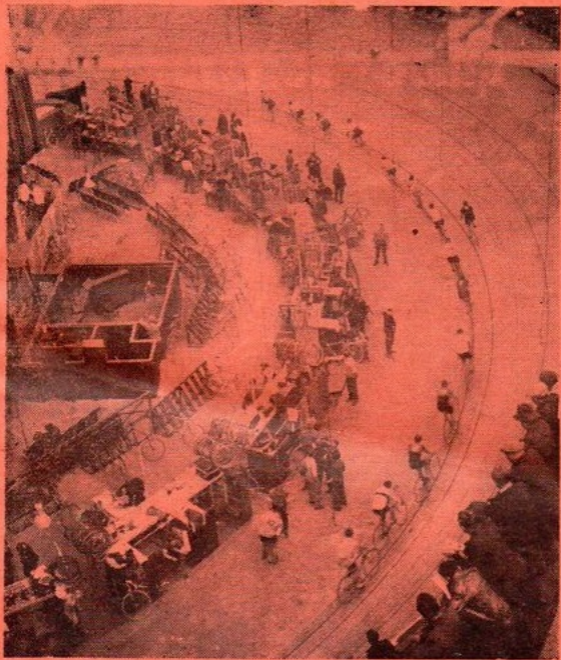
De strijd werd al maar spannender. Bij de zesde ronde waren er twee onderscheiden groepen. De eerste, welke een flinke voorsprong had, werd nog steeds geleid door Pieter Lemmink, die bij de doortocht te Learne telkens warm toegejuicht werd. Men zag hoe hij vast besloten was de zege te behalen. Zijn gelaat drukte taaie wilskracht uit. De kenners beweerden, dat Lemmink los en zwierig reed en straks nog wel meer geven kon.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Bij de laatste ronde verspreidde zich het bericht, dat Lemmink en vier anderen — de besten — ontsnapt waren en nu geweldig reden. Men nam de maatregelen voor de aankomst. De rijkswachters drongen het volk meer naar de zijkanten op. In spanning stond aan weerszijde een dichte massa achter de touwen. Aan alle ramen, die op de plaats van de aankomst uitgaven, zaten belangstellenden. Jonge mannen waren op hekken en in bomen geklommen, schenen aan muren te hangen. In de vrijgebleven ruimte stonden bestuursleden, persvertegenwoordigers, de burgemeester, baron de Bontink, Reginald, Paulina en enkele anderen. Een lid van de Leernese sportvereniging hield een palm in de hand.

Men moest nog geduld oefenen. Daar kwam een auto aangestormd, die vooropgereden was.

«Lemmink houdt het vol... ze zijn met drieën in aantocht, en nog twee er kort achter», klonk het.

Het nieuws vloog rond. Lemminks naam was op ieders lippen. De ouders van de renner zaten voor een bovenraam van het sportlokaal. De moeder zag bleek. Ook vader was zenuwachtig, maar poogde dit achter een strak gelaat te verbergen. Ze hoorden het, dat hun zoon de grootste kans had. Maar er moest eens een band springen, of een ongeluk komen aan zijn rijwiel. Nog kon tegenspoed hem treffen en de vrucht van zoveel inspanning en volharding doen verloren gaan... O, die laatste minuten... Wat bonsde het hart bij velen! Hoe scheen plots de tijd traag te kruipen! Waar bleven ze dan? De gendarmen liepen langs de lijnen om het vooruitdringende volk te bedwingen. De halzen rekten zich, vaders staken jongens omhoog.

Eensklaps kwam er als een schok door de menigte.

«Daar zijn ze!»

«Lemmink».

Reginald kreeg weer de vlag om de eindstreep aan te duiden. Hij zwaaide...

De spurt werd ingezet. Lemmink met Antoon Dignef... Ze waren Georges Ronsse, de derde, nog even vooruit. Ze gaven alles wat ze aan kracht bezaten.

«Vooruit, Pieter... vooruit!...» schreeuwden de Leernenaars.

Maar ook Dignef en Ronsse hadden hun supporters. In geweldige vaart kwamen de renners aan.

Vader en moeder daar boven hadden zich opgericht. En met hun blik ging die van de honderden omstanders naar de twee felle sprinters.

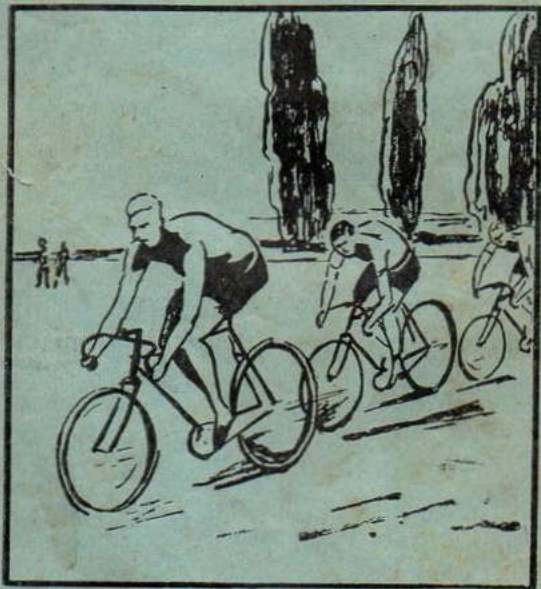
Gejuich brak los... Lemmink bereikte het eerst de meet, vloog er nog een eind over. Het scheelde maar een wiel met Dignef. Vrienden schoten toe, namen de fietsen over. Even wankelde Lemmink, maar dan stond hij weer stevig. Hij keek naar boven en wuifde naar zijn ouders. Moeder zwaaide met haar rode zakdoek met witte bollen en

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

weende. Vader veegde haastig een traan weg.

«Pas op ! Pas op !» klonk het.

Daar waren de derde en de vierde, toch ook moedige renners. Allen hadden zich geweerd. Maar de grote spanning was weg. Reginald reikte Lemmink de palm over en de winnaar moest een ereronde rijden. De dorpsfanfare speelde de Brabançonne en de Vlaamse Leeuw. Er werd geestdriftig gejubeld. Pieter knikte dankbaar. Hij was ontroerd en stak de overwinningsruiker omhoog. De volkshulde was zo oprecht en gemeend...

Lemmink begaf zich naar het lokaal. Plots stond Jan Wellens voor hem.

Hij was toch waarlijk ook weer aanwezig. Hij had het niet kunnen uithouden op het werk, terwijl zo vlak bij de spannende wielervedstrijd werd gereden.

Jan Wellens greep Pieter Lemmink vast.

«Jongens, de winnaar moet de hoogte in !» riep hij.

En veel armen strekten zich uit. Pieter werd triomfantelijk op de schouders gehesen. En opnieuw juichte men.

Toen verdween Pieter naar binnen.

«Zo, Jan, ge zijt hier ook», zei Reginald.

«Ja, jonker... Ze hadden me niet kunnen weerhouden met ketenen.»

«'k Begrijp het».

«Peter de opzichter riep me vloekend na. Het kan me niet schelen...»

Wat zegt ge van Lemmink ?» vervolgde Wellens opgewonden.

«Prachtig !»

«Hij kan het, hé, jonker. Zoals hij nu reed. Ik heb twee ronden gezien. En de laatste... ha, 't was indrukwekkend. 't Zal hem deugd doen, jonker. Hij weet nu, waar zijn weg ligt... Zij is hier ook...»

«Roos uit de «Vlasbloem»? Ja, ik weet het...»

«Lemmink heeft nu wel gevoeld dat hij in betere vorm was als met de koers in Drongen. Als hij van de drank kan afblijven.. Maar gij moet naar binnen, jonker».

«We spreken elkaar er nog wel nader over, Jan.»

Lemmink was eerst naar boven gelopen, bij zijn ouders. Hij kuste met zijn zwart, bestoft gelaat zijn moeder.

«Jongen, jongen toch !» snikte ze. «Gewonnen... O, we zijn zo blij, zo gelukkig... Maar ge zijt nu moe en ge zweet. Pas op, dat ge geen kou vat. Wees voorzichtig, het tocht hier».

Dadelijk was de moeder bezorgd. Vader gaf zijn zoon de hand. De tranen stonden hem in de ogen.

«Pieter», zei de zwoeger. «Het is wel, heel wel. Ik ben fier op u... 't Is een schone dag».

«Vader, als ik hier door kwam, voelde ik dat moeder en gij naar me keken».

«Och, jongen», fluisterde moeder, «ik was toch zo benauwd voor

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

ongelukken».

Buiten was men getuige van die ontmoeting en men wuifde naar de overwinnaar en zijn ouders.

«'t Is waarlijk groots, ik kon me dat zo niet voorstellen», zei Paulina tot Reginald, die weer buiten was getreden.

«Een harde en toch een eerlijke strijd. En ge merkt, hoe het volk er in opgaat.»

«Ik ontroerde zelf, als ik de twee spurters zo zag kampen... Maar 't is toch een beetje wreed voor de anderen, dat men haast niet meer naar hen omkijkt. Ze hebben het toch ook al die uren volgehouden».

«Ze werden met belangstelling gevolgd. Natuurlijk, nu gaat alle aandacht naar Lemmink, maar elke renner heeft zijn supporters. En bij een andere wielervedstrijd is het weer eens een andere die wint. Bovendien zijn er veel prijzen en premies voorzien. Vergeet uw eigen prijs niet».

De laatste renners kwamen nu ook aan en de officiële uitslag werd megedeeld.

De massa woelde reeds dooreen. Velen waren dadelijk gereed om te vertrekken. Hun belangstelling was voldaan. Ze hadden een mooie wedstrijd gezien. Lemmink had zich gewassen en kwam dan met blinkend gelaat, het kloeke lijf in een witte trui gehuld, het lokaal binnen. Hij werd druk geluk gewenst.

Roos uit de «Vlasbloem» stond buiten. Ze had ook luid mee gejuicht. Maar ze kwam niet in de herberg. Ze maakte grappen met enkele jonge mannen.

Wat later had het uitreiken der prijzen plaats. De voorzitter van de sportvereniging sprak even over de grote bijval van de eerste wedstrijd te Leerne. Men had dit prachtig sportfeest te danken aan de volksgezinde baron de Bontink. Maar die wees toch lachend naar Reginald.

«Hij heeft me overtuigd», verklaarde hij.

«Ik weet het», hernam de voorzitter, «maar we eren in u de vooraanstaande, die steeds bereid is om het volk in zijn gezond vermaak te steunen en met ons eendrachtig te zijn. En jonker Reginald weet het hoe dankbaar we hem ook zijn. Onze erkentelijkheid gaat dan naar allen, die de wedstrijd steunden met prijzen en premies, in de eerste plaats, tot onze burgemeester en het gemeentebestuur. Moge deze schone dag de inzet zijn van nog vele sportgebeurtenissen. Er is fel gekampt. Ere aan de moedige renners ! Natuurlijk voelen we ons bijzonder fier dat een jonge renner uit het nabije Baarle en in Leerne welbekend de overwinnaar is. Ieder heeft de moed en de volharding van de deelnemers bewonderd. Jammer, dat sommigen tegenslag hadden, die hen dwong op te geven. Leerne prijkt nu bij de gemeenten, die de sport hoog houden.»

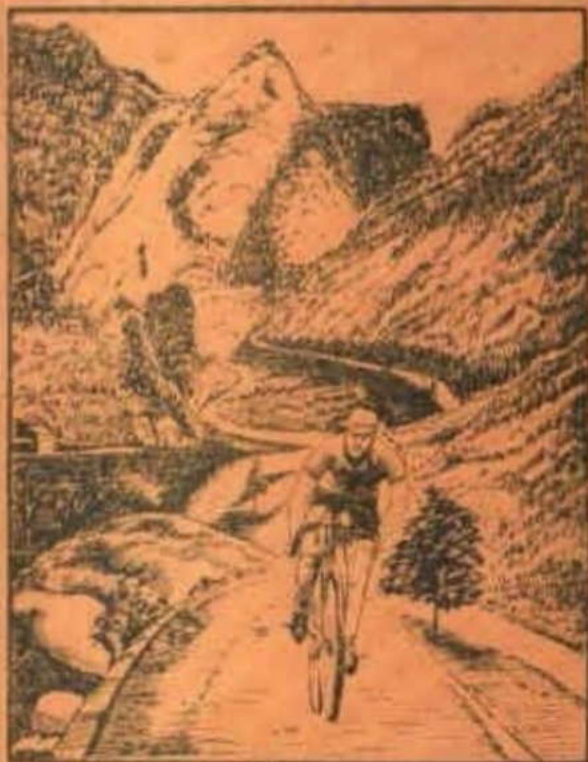
Men juichte geestdriftig toe.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

Daarna werden de prijzen uitgereikt; op verzoek van de voorzitter deed Reginald dat. De jonker sprak dan ook een hartelijk woord. Hij wees erop hoe de wielersport aan wilskrachtige jongens uit alle lagen van de bevolking verdiende eer en baat kon bezorgen.

Lemminks ouders waren hierbij tegenwoordig en overgelukkig keken ze hun jongen aan. Ze voelden ook dankbaarheid jegens de jonker. Maar dan moesten ze naar huis, want op de hoeve wachtte het avondwerk. Pieter bleef nog wat in de kring. Steeds wilden vrienden en vereerders hem geluk wensen en een glas aanbieden.

Reginald nam afscheid van Paulina. Hij hielp haar een weg banen voor de auto, al was het gedrang op het dorp zeer afgenomen.

«Tot morgen?» vroeg hij, toen de wagen aan het einde van de dorpsstraat bij de steenweg naar Nevele stond.

«Ja, als het goed weer is».

De jonge geliefden kusten elkaar. Paulina reed heen. Reginald wuifde de auto na tot deze uit het zicht was. Hij keerde dan naar het lokaal terug.

«We gaan ook, hé?» vroeg zijn oom.

«Dus, oom, zal ik niet naar huis terug keren?» vroeg Reginald.

«Nee, ge logeert bij mij. Ik heb al een briefje aan uw vader laten brengen, om hem dat te melden en hem meteen mijn bezoek aan te kondigen voor morgenochtend. Die spanningen thuis zijn niet bevorderlijk voor uw studies».

«Paulina heeft me uitgenodigd morgen een autotocht met haar te maken», zei Reginald wat verlegen.

«Wel, doe dat! Ge moet u niet meer laten opsluiten of kwellen. Ik verzet me tegen zulke akelige praktijken. Ik zal het hem duidelijk zeggen.»

Oom en neef wandelden naar het landhuis van baron de Bontink terug.

BIJ ROOS UIT DE «VLASBLOEM»

Pieter Lemmink was nog lang op het dorp gebleven. Hij had te veel gedronken. Hij waggelde wel niet, maar zijn hoofd was zwaar. Hij had zijn fiets in het lokaal laten staan en keerde door de duisternis naar huis terug.

Plots stond Roos uit de «Vlasbloem» vóór hem. En dadelijk sloeg ze hem de armen om de hals en gaf hem met natte lippen een gulzige kus.

«Pieter, ik heb de kans nog niet gehad u proficiat te wensen», zei ze hem.

«O, Roosje, zijt gij het! 't Was wel, hé», antwoordde Lemmink.

«O, ik was fier op u. Maar op het gemeenteplein wilde ik niet bij u

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM